

De druk op gezinnen stijgt. Mensen krijgen te maken met een te hoge werkdruk en hebben het moeilijker om werk en gezin te combineren. De draagkracht van gezinnen om zelf zorg op zich te nemen vermindert. Het kostwinnersmodel heeft plaats geruimd voor een tweeverdienersmodel, het aantal alleenstaanden of eenoudergezinnen neemt toe, ouders en kinderen wonen minder vaak in elkaars directe nabijheid. Nochtans neemt de zorgvraag toe. Mensen leven langer en zijn langer zorgbehoevend. Ook de vraag naar kinderopvang stijgt. Bovendien is naast de toenemende vraag de inhoud van de zorgvraag ook veranderd. Mensen willen zo lang mogelijk zelfstandig kunnen wonen, willen autonomie, zorg op maat en keuzevrijheid.

Een strategie van commercialisering is niet het antwoord op deze uitdaging. Zo krijgen we immers een zorg met twee snelheden, waarbij minder welgestelde mensen het zullen moeten stellen met onvoldoende en collectief georganiseerde zorg.

Andere partijen pleiten voor een doorgedreven 'combinatiebeleid' voor tweeverdieners. Hoe zorgen we ervoor dat tweeverdieners hun beroepsleven kunnen combineren met hun gezin, levenslang leren, een inspirerende culturele agenda en een bloeiend sociaal leven? Belangrijk, maar in dit model wordt nauwelijks rekening gehouden met kansarmen, werkzoekenden of alleenstaanden. Zij worden integendeel geactiveerd. Want armoede wordt gezien als iets waar je zelf schuld aan hebt.

En een voltijdse job lijkt wel dé zaligmakende oplossing en de sleutel tot integratie en emancipatie. Een eenzijdige focus op voltijdse activering is voor Groen! echter geen toverformule. We willen een beleid dat mensen niet opjaagt en uitsluit maar ze begeleidt, uitdaagt, motiveert en kansen geeft om actief deel uit te maken van onze samenleving.

Ook stelt het combinatiemodel de ratrace van de economie niet in vraag. Is het wel wenselijk dat we met twee voltijds werken en de zorg en opvoeding van onze kinderen uitbesteden? Wat zijn de gevolgen hiervan? Wat is in het belang van het kind?

Groen! pleit voor een pluri-actieve in plaats van een hyperactieve levensloop. Mensen moeten keuzes durven maken. En het is de taak van het beleid om hen in die mogelijkheid te stellen. Mensen moeten kunnen kiezen om zelf zorgtaken op zich te nemen. Zorgarbeid is niet minderwaardig aan andere betaalde arbeid.

Als zorg voor morgen kiezen we voor zorg die lokaal en vraaggestuurd is georganiseerd. De overheid legt minimumgrenzen vast maar mensen worden ook aangemoedigd om deel uit te maken van het zorgaanbod door zelf initiatief te nemen.

We geloven als groenen sterk in emancipatie en zelforganisatie. Maar daarom moeten we keuzes kunnen en durven maken. Aan het beleid om dit te erkennen en mogelijk te maken.